

Pál Athénből érkezett Korinthusba. Athénben is hirdette az evangéliumot, a megfeszített és feltámadott Krisztust, és láthatta, hogy a görögöknek, akik bölcseknek tartották magukat, ez „bolondság”.

Korinthus más, mint Athén. „Világváros”, élénk kereskedelemmel, nagyvilági élettel, annak minden szennyével. A vallásuk gyakorlása is össze volt kötve a paráznasággal. Erős kötelék volt ez. Erről írja: „ellenállhatatlanul vonzott valami benneteket a néma bálványokhoz” (1Kor 12,2). Hogyan lehet itt evangéliumot hirdetni? Isten képes rá, hogy ebből a sötétségből, fogságból kihozzon embereket, de lesz ellenállás, lesznek támadások. „Erőtlenség, félelem és nagy rettegés között mentem hozzátok” (1Kor 2,3).

Ebben a félelemben Isten először azzal bátorítja, hogy testvéreket ad mellé. Akvilát és Priszcillát a császár üzte el Rómából, de ebben is Isten akarata van, abban is, hogy ők éppen Korinthusban telepedtek le. Együtt dolgoznak és együtt szolgálnak, közös a bizonyágtételük. Megtörtént, hogy az életüket kockáztatták Pálért. (Róm 16,3–4)

Vitatkozik a zsinagógában, igyekszik meggyőzni „mind zsidókat, mind görögöket”. Nem emberi bölcsességgel, hanem „a Lélek bizonyító erejével” (1Kor 2,4). Mindent a Szentlélek tett: Ő győzte le Pál félelmét úgy, hogy Pál „rászorított a beszédre” (5. v. görög). Nem tudott nem szólni. Így tapasztalta ezt Jeremiás is: „Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.” (Jer 20,9)

A Szentlélek adta Pálnak azt, amit el kellett mondania. Ő adta az elhatározást: „nem tudok közzétenni másról, mint Jézus Krisztusról, róla is, mint a megfeszítettéről”. Ez az az üzenet, amit az előző helyen, Athénben elutasítottak, de úgy dönt: csak erről tud, csak ezt hirdeti, mert nincs más evangélium, nincs más olyan üzenet, ami által a Szentlélek meggyőzne, kihozna a sötétségből a világosságra.

Pál tudta, hogy a Szentlélek szól rajta keresztül. Így azt is érzékelte (és fájdalmas lehetett neki), hogy amikor ellene mondanak, Krisztus ellen döntenek. Ezért mondja: nincs tovább, mostantól fogva a pogányokhoz megyek. Az ottani zsidókkal nincs több dolga – de könyörög a zsidóságért, mert tudja, hogy Isten nem vetette el az Ő népét (Róm 11,2). „Az ő elesésük a pogányok gazdagsága lett”, Pál is ezért hirdeti a zsidók után a pogányoknak az evangéliumot. És Isten sokaknak megadja a megtérést az életre. Megalakul a korinthusi gyülekezet, nagyrészt pogányokból.

Ekkor szól az Úr: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass...”. Miért ekkor? Amikor valaki megtér, a Sátán hatalma, országa kisebb lesz. Amikor valaki megszabadul a régi kötelékeiből, az ő hatalma gyengül. Itt sokan tértek meg és szabadultak meg a bálványok vonzásától. Pál számíthatott arra is, hogy őt meg fogják támadni, de arra is, hogy a Sátán a gyülekezetet is megpróbálja szétverni. De Pál megkapja az ígéretet: „senki sem fog rád támadni... mert nekem sok népem van ebben a városban”. Nem azt jelenti ez, hogy Pált a sok hívő fogja megvédeni; azt jelenti, hogy Istennek ez a „sok népe” Pálra bízott, szolgálnia kell feléjük, és ebben nem fogja őt megakadályozni semmilyen támadás.

Másfél év múlva rátámadnak Pálra, de nem tudnak ártani neki. Később a korinthusi gyülekezetben is lesznek zavarok, de a gyülekezet mégis megmarad, mert Isten megtartja – Pál által, aki még a leveleiben is tanítja, inti, feddi őket. Volt, hogy gyötrődve, „könnyhullatással” kellett levelet írnia nekik (2Kor 2,4), de megvolt ennek a gyümölcse, mert „Isten szerint, megtérésre szomorodtak meg”, ami „megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre” (2Kor 7,9–10).

Isten Lelke bennünk is végzi a munkáját, hogy aztán minket is használhasson. Elhárítja az akadályokat – nem azokat, amik előttünk vannak, hanem amik Őelőtte vannak, akár bennünk is. Lehetnek félelmeink, és nem biztos, hogy ezeket elveszi, fel is használhatja, hogy annál inkább megadjuk magunkat neki. Lehet, hogy minket is „rá kell szorítania a beszédre”. Ha ekkor engedelmesskedünk, annak meglesz a gyümölcse még akkor is, ha ellene mondanak. Lehet, hogy nem akkor biztat, hogy „ne félj”, amikor mi szeretnénk, de Ő tudja, mikor van rá szükségünk. És biztosan sok népe van még körülöttünk is.

ApCsel 4,31

Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.